

Kemur út
á þriðja kvorn
laugardag sk.
minna þen sex
rost þrá þjóðskis
eins

Sveitablaðið

Uppsögn burlin
mit skunarmálf
á jild nema komu
af ritnefnd
Þyris 25 apríl

Þyris

1 blað 2 þerfi No 3. 5 ár

Hölatóli laugard. 10 desember 1902

Ritnefnd

Einar Gíslason Þyris Jónasson
Þjórn Guðmundsson

2 skorur aptan vinstka, og 1 skora
aptan hagra o s fvo: —————

t. g.

Auglýsing

Nýlega stöð eptirfylljanda: auglýsing í
bladi sínu:

Uves sa sem kamm ad hafa fundit fyrir-
taks vandada svipu, silfurhina, er kappadisk
i gos, hris um hif kl 3, i Gamlastræti
naloft hrisi hans U gamla Ellerts.

Loipan es langfædra eign og því mest
dánnumans gripur, og hika ekk vid ad
selja mér það ^{í minnsta korti 50 kr, 2 krada.} ~~skada~~ ~~ad~~ ~~mixxa~~ ~~hættu~~.

Uves, sem því kamm ad hafa fundit kida
svipu, og fosis U gamla Ellerts hana
for þegar i stad utbozadan helming kemur
þjá konum.

Nakkru síðar kom svo hljótandi góein
vit i sama bladi: Leizandinn ad
svipurinni sem kappadisk um daginn, þefus

malst til að eg í opinberum bláði, kann
vefna tilkynnti öllum almenningsi ána
sína yfir að hafa fengið aptur sínu með
kjörgrípi, og eigandannum til makleyps þróar
og fimmandanum til heidurs fyrir að hafa
hitt svipuna í vagnsatinn; lat eg ekk
þjá líða að geta þess að eg ~~hafi~~ fyrir
hönd eigandans þess útborgað helmin
semnar: Nautssinnar klopning 25 þun
a' lengd, sem var nákvæmlega helmin
af lengd
2 svipummar. ————— 68

Talur

- 1 Blóðlitur móða þos minn nefnist
heit; mitt er í heimi fljólast
þona min nefnist kóclukurinn
dóttur á' eg með dyru nafni
són á' eg líka sem minn kella að aldrei
2 Hver er sá spegill spuminn af jörðu ^{degi}
þyartur að líti en blekkatur nokkur

í þorum síð sig engin smáur
en annara þuzskat má í þorum skada.

Hver er sá þri sem ofsákn lítur
getur aldrei gat sitt þulid
að henni gengur kolur Karl Framan
digrastur ofan með dáfíðu skeggi
Hver er sá þin dökkva doo's
dýðlegt merki á' see þes
aptan mjó en innan ljós
áttu að geta þess þat er

Ham er úr málmi þess elnur smáur
meður sálma og sögurnar
sinnar skálmor götunnar
Hes. dættar handakuttur
háleitur misfeitur
sundhradur salt vedur
sígjarfur bú-þarfur
læyrtur lítill heidur
á' lat. þos opt natis
velkist í veykelli
veidist í skrofheidi.

B. G.

Vi undirritaðis leifum oss þess
með, samkvæmt reglugöð
Fjallfara að nefna í ritnefni
af næsta (3^{ja}) kerpis. Þá meim
er hér segis: ~~mynd~~

Jon Björnsson Vedramót
Sigurd Björnsson sama stað
Sölva Guðmundsson Kalfárdag

Fumbodi ritnefndar

Sigurján Jónsson

¶

Sumarkveðja.

Mögur, Svásidar,
seður, fjarr,
flughardur
Þornar leidir,
sem hann fer,
um fold viddar,
á þá ári,
um aldaradir,

Þömu stund gengur,
að gæði svalur,
vindsvals-bur,
vöfiflegur,
alíkir þeir
andstæðingar,
þeyja strid
á þausti og vori

Nú er sumar
sjánum horfid
ad ríkjum sést
svalur vetur
þufur ad sinnis
sigur umid
og lög sin hörd
lidum þylur

Íslundar þann
ad eydileggja
all þad er sumar
atur reisti
og fold reisi
þostbændum
sem eru vetrar
veldissproti

Þiðska sumar
sjök af heilla
skreytli þón
skrita grænum

vetur þag
voru i lopti
leku gösöldur
loga-sölar

Fló árröðull
við hlið fjalla
þurð daggar
af dyrum blómum
breiddu þau fadum
föðri möti
móður göss
loga-skarris

Þvelgdi súf
sudda þokar
af ranar sang
rejin vitris
lá slestur ogir
líkt og hökfell
silfur-rínum
ritat guda

Nú er álikt
um að lílast
krimgra' ský
himin brygja
úfimm er ávir
asist, trösvelgur,
krinja haföldur
háir skaplar,

Nú er hlid
Korpin skarti
femur í gil
Fjösa lautir
Nú er bali,
er blóm skryddur
Helu-grás
Krimmi þakinn.

Nú knipa fjöll
Hálsar dælis
syngja sark
sumar hóspid

en veldissprota
veifar sínum
einvaldur
armabani.

Sigurj. Jónasson

Þannur hugmynd um
kvemfílagskaps

Í síðasta tölublati "Djallfara" þegar
Krispín A. Gísladóttir skorað Jostleya
á konurnar innan gangsvíða hlatsins
að láta uppi álit sitt um hvert ekkri vor
líftakilegt fyrir þos að stopna sin á medal
nokkurskonar kvemfílaz. Það mun
þykja óvitkunnalegt að engin verði vit
áskorun þennar en alltaf þessi; fyrst
blatuneyttum heldur áfram að ferðast
manna á milli. Þy alla þvi að ríða á
vatit, og ríða nokkur oð um þetta máf

þó er sí alveg óvön állum ritsemdum
og þekki lítil þífl Svemfelaga.

Eg alla fyrst að leitast við þá
mínun sjónarmíði - að svasa spurnin
höfundarins "Er ekki tiltekilegt að stoppa
hér Svemfelag".

Í fyrsta lagi: álit er að það sé lík fyrir
kvamanlegt hér sökum stjálbyggingar
við getum hysað okkur hvernið konur
sem hafa mörg börn á palli, og engar
manneskju fyrir sig að vera, allu að
komast heimanat á fundi langa
í þessari stjálbyggingu, og get ralla hugsa
mér að þó getu það.

Í öðru lagi: Finnst mér að félagskapur
í þessa átt mundi verða mjög gagn
lítil. Þó er best við að okkur gefur
misjafnlega vel að lara hver af annar
bæti vegna mismunar á heimilisastöðu
og hins er oft bryddis á, í lífinu, að
"hverjum þykja síns síns semilegis".

Eg jafna það fúslega, að reynsla hinna eldri
er jafnan hin besta menntun, en þitt
erast er um að það yrði þífl verulega gagn
þó hinar eldri konur, vildu miðla oss af
reynslu sinni í heimilisstöfum, þessu mikla
vanda verki, sem höfundurinn mælir með
svo glöggum litum, og ekki þarf hér að
endurskaka; bæti er það að hinarnir breiðast,
og að einum getjast ekki að þó séu
öðrum þykis fullgott; eins er það að
ein konan getur alls ekki framfylgt,
þó sem önnur sáleggur sökum fátækðar,
og annara erfisleika og ástæða; þó ríð
tímar reynðu sér á góðum sökum byggingu
öll stjórn þennar sé fyrirmynd.

Þó af leitandi finnst mér slíkur félagskapur
mundi verða þífl lítills gagns, en andvitað
getu samkomur, þessar orðit afurkittar,
skemmtunarskundið fyrir félagskonurnar,
og upplifgun þó daglegustörfunum.

Í þriðja lagi: best er við að félagskapurinn
vergi misjafnlega þjá okkur, ekki síður en

því þeir eru smíðir í fyrsta sinni.
Heldur þykir það að mér er eins vandi,
mörgum öðrum, að ég vil síðt verða
opinberu athlagi.

Ég er mi máski vandin heldur langvöndu
á þessum iungangis, og er því líklegt
best að fara að hirja á því sem er allan
að sala um. En áður alla ég að lifra
alla gæta mér að forlata þó ég sé svo
að skrifa um þetta málefni, sem er
einu sinni veit, hvort er leiðilegt
samkvæmt lögum "Fallfara".

Ég las mjúlega grein í þessu bladi,
með þrissögnumi "Aplurfor", og gefast
mér mjög vel að greininni, því það er
gráttly aplurfor sem þar er um að ræða.
og ég vildi óska þess að greinarhöfundinn
aðnæðist að framfylgja því máli með rétti
og dæði, þessu heitandi og niðjum þess líf
heilla vakra afleiðinga.

En mér flaug ósjálfrátt í hug, þá er ég
las greinina, ömum aplurfor; að minni

áliti miklu meiri aplurfor og skadlegri
þyris oss og eftkomendur vora; og það er
aplurfor í öllum gudsátrúsgæðum,
sveitunum. Þessi aplurfor er svo mikil
mi á þátt ásum, að það lítur út þyris
ef þú heldur áfram eins í 10-20 á
að þú verðir vart nokkur bók; sem gúðdótt
um hönd þess - á.

Í ungdómi mínum var síður á öllum þeim
bókum sem ég þekkti til, að lesa á öllum
summi- og helgidögum, sámmuleiðis á tveggjum
dögum, þá nefndu þess til þessu, og svo
sjálfsagt um föstunum.

Þú munur vita síður að fara með nokkur
gáttost á vöktum dögum, og á sumum
bókum mun vart lesit á helidum, auk
því heldur á öðrum dögum sem vana lef
væ að lesa á. Það lítur út þyris að
eplis því sem meirast er, eplis því
söfnu yfir öllum gæðum og kristilegum
gudsátrúsgæðum, eða eplis því sem meir
þyrtjast meirast; dalt mér í hug að sege

Og þegar gætt er af því, að all sátt
menntun á að byggjast á kristilegum
grundvelli, þá fer máður að skilja, hve
skadlegt þetta hlýtur að vera fyrir alda
og áboona. Ekki er því svo varit að men-
sakti kirkjur sínar betur en áður, nem
ver sé — svo situr sé þörf á að fara
með gudsorð í heimahúsum. Þetta má
spri þurfum ver að fara að huga.

Ör þurfum að fara að gösa áttur ljóst
hvata afleiðingar þessi söglega optur
þur i þó met sér, fyrst og fremst
fyrir gjálfa oss, en þó einkum fyrir
askulidum. Ötkur er á hendur salid
að ala börnin akkas upp i gudsólka og
gátum síðum, og ey álit, að fyrsta meðal-
lif þess sé: að innræta börnunum
lotningu fyrir gudsorð; Kenningu
kraptaverkum og loraðoni Krists.

En þetta getur illa átt sér stað, ef
sjálfis berum litla eða enga lotningu,
fyrir gudsorðalestri.

Þi lesid yfrylega, og munu hegdí sér síðam-
lega meðan gudspjónustan eða lesturinn
fram fer, þá eykur þetta ósjálfsátt lotningu
þjá barninn, og i kirkjunni er það eins og
neitt til að fara að gefa gáum að því sem
er farið, svo þegar barnið er komið
á þann aldur, að gefa sjálf farið að
þarf að fara að — lesa og lora, þá er
ef svo má seija — eins og það máli
kenningja sinum.

Meðan börn eru á unga aldri, munu
þau vera meðtakilegust fyrir all yfiraðrif
það er eins og ver allis vitum afar skadlegt
að lata börnin sjá gjöth framferdi svo sem
munnsöfnun, okristilegan verknað eða
ásigkomulag, af því að: smekkurinn er
þennst i þer, Keimur lengi epti þer.

Þetta er það málefni, — sem að minni
þyggju — eigi síðis hroð minnst á að lagfara
því það vori samarlega átakanley apturfor
ef mislestros leydist niður almennu,
því allt það sem þjóðinni þinist eða lagf.

er mikið; ein þess að annað niðr af henni
se' þengid í slatin, so söm upplurpör.
Vosi stopnad krishilegt unglingsafilag
hverri avit, vosi nokkru nær.

Ég alla mi áður en ég lík máli
minu að segja yftekur afurtilta sögu
þessu vituðjandi; þun er ekki löng, og
þreglis-þas aflidand-lesandan ekki
mikið, og þun er Islenzk, ja! sam
Islenzk er sagan og söm. Þun er söm:

Einu sinni vos árenn þnokki
nokkur, & ása - Þeiskur og óþull stakur,
sendur með bref til mæsta þajas, ásam
þlesi esindagjörðum, eins og þið þeyrid í
sögumis, þeas árenn þunur þennur á þaj
þendur svo á að verid, vas að lesa.

Þidur þans vos að ganga inn og eins þið
þann í þetta sinn, en þitti á eins og áður
er sagt. Þeas þann áþros þadatoku þunur
þrópas þann upp og segis: "Sali mi!
þenna er bref sem ég átti að skifa þennu

þunur, so þun ekki þeima?" Einhver,
vildi mi taka af þonum þeifid og þajga
nidur í þonum, þa segis stakur:

"Þakku þeifid þyn, þandans þeimid þitt
ég átti að afhenda þad sjálfur."

"Þvi laturdu svona þann, þad er verid að
lesa." "Að lesa! þvad er mi verid að lesa."

"Ósköp eru að þeisa til þin þoris" vos mi
kvistur, "þad er verid að lesa þuslestur,
sestu nidur og þakku afan".

"Ofan" sagði stakur "þei og þeld ekki
ég átti að vera þjótkur, og ég átti að sækja

þotlium sem þun manna landi þinga
þas." Þeas þusmáðis þeidi þessa

þvi þun að þafa sig til vega fram, þok í
þond árenn, og áttad að leida þann fram

þann spantist vit og þallad:
"Ég átti að segja þer þonki, að þelvitid

þun mossa þeidi þeifid óvart út, í
morgun þija þonum þalli og vosi líklega

en í þvi þann sagði þetta þok þus-
máðis árenn og þas þann fram

þá sagði hún honum hvaða athöfn
húsklesturinn væri, og hvaða þýðing
hefti, og sagði honum, að hann hefði
orðið sér líf athlagis, og það væri synd
að taka gjalt, ennfremur ekki engin að
tala á miðan verid væri að lesa, men
attu að hlíta á gudsorð með alhyggi
og bera lötningu Gyris þvi.

Drengrinn sagðist aldrei hafa heit
gudsorð.

Um kynbætur sandfjár.

Þó að Fállpari sé ekki nema
þjöggra vebra, virðist þó sem komi
sér í hann afturfor; - þessi breiting
sem hvervefna á sér stað meðal hinna
sýnilegu kluba. - Með virðist hann
veður vera með magrasta mót.
Það er auðvitað ekki honum að koma
heldur þvi, að það er svo sýnilega fái

af þeim, sem lofað hafa að sjá þann
Gyris föðri, sem munna sýna að halda
þann orð sinn, ekki veit ég hvort það er
að komna efnalegsi sta ónoðum vilja
en allsa síst er illik Gyris að hinga
þraflingu vonis Gyris Þjórnssonar
um efri og stefnu blásson, munu rætt,
í þetta sinn, sem valla er mi von;

en þitt attu menn að reyna, að halda
skammblaust lífinn í Fállpara þef
vossins, er þvi ekki var gengit milli
bols og höfuðs á hannum í hans,
en sleppum mi þvi, mi þerst ekki
að atelja aðra í þessu efri, heldur
verð ég að reyna að flýja einhverjin
í greit meðan og hef hönd yfi þonum.

Með þessi dattis í þuz að vita
nokkru orð um sandfi vort; það
er mað sem allis skilja og flestum
vi þennur, en engar nýjar þuzsjónis.
Ég atla samk það taka það fram
að ég hef manna minnst vit á

sandgjærrekt, og get þú ekki búna
við að menn taki vott sinn til gætt
að ódrulegti en þú ef einhver vildi
virda þau þess að andmala þeim

Ég alla ekki að fara umögnum orða
um ákæti sandgjærrektasinnar; þú þar
jaka allis og vita, að hún er hin
stirkvasta undisshada framferstu voru

Þitt játa og margis að hún er alls ekki
að þú stízi sum vera allri, bati það
fjárkyri og uppeldi snertis, og þarapleir
afnot fjósins. Það er óveisulegt

afurðis sandgjásins gæta vissulega voru
stórum meisi, en mi almennt górist, og
þessum greinum sandgjærrektasinnar
vosi vel gættur gefinn.

Leins og menn vita þafa opt og inn
verid góðar ýmsar tilraunnir til kynbóta
á sum þé; og þessas tilraunnir þafa að líkum
um opt þátt nokkur aþrif til bóla
en þóddur er ég um að þas þafi stundum
ekki orðið að lífsludum notum, þar

af þekkingarskorti á edli fjárisi, en eink
um þú fyrir það að snedhest þess hefur
ekki samsvarad þeim nýja fjáðkyri
um verid var að bala þynit met

þú þé það sum fengid er til kynbóta
us áðrum sveitum eða agslum, þess
auðvitat vanist áðrum síð og landkostum

og er þú við hlið að það þafi einhverju
af einum einleyleikum, þegar það
þer að búa við ómum lífshilyrdi, og
þíraunnir verid þú þessur til að spilla
um bala fjáðkyrið?

Þessilegasta tilraunnir til að bala
fjárslöfu sínu álit og þú að sé: góð
medfest og athugun á sínu eigin þé

það er að minni þyggju þessas skilyrði
að eignast nokkras vel gáðas mjálkur og
og þasa vel med þas, þú þitt álit
er minni þoma á minna líði þó menn
þú sér að falla heita, ef ornas mjálka
lítið annað hvort vegna megriddas eða
edlisþars; svo að þorka kemur í lömbin

er þau þú svo að alla afi.

Garnalt máf er það, að sandurinn þú
að þeim velti og þraska ~~sem hann~~ þú
af Fullordins áca sem hann fór fyrst
14 daga; hvort sem er um það, þó
það vís að unáskilada göð uppeldis í þú
er sú; að lömbin þú nóga mjólk úr
madrinum stóar eftir burðum, og eftir
þú sem þau hafa hana meiri og lengur
þú verði þau fjúrdættasi að vestrinum

Menntu þú að velja nakkra fálleg
og bestu mjólkur og svin og hafa þú
sér að vestrinum og alla þeim meira
þú er öðrum átt, svo þú voru átt
í góðu úlliti, í skad þess að verda og
mágrastar, sem þú að líkum þegar þeim
er ekkert mismunat við þessar, sem
kannski mjálka þú þingi þú helmingi
minna. En ef þeim er mismunat
þannig; þó þú þú margfaldlega, þú
engin skepna þó þú betur þú sér
er góð mjólkur er, sem kemur upp

þú leyru lambi, og þannig eftir þú
þú af þú og þú þú þú þú
góðri með þú þú eftir þú.

Urðun þessum átt skilda menntu þú
þú að hafa þú og er þú undan eftir
þú stórgalla er þú er þú þú
þú stóru, þú þú er þú
þú mjólkur þú, þú verður þú andvelda
að þú ull og þú á eftir; vegna þess
að lömbin ná þú stóru gáum þú þú

Þegar þannig er þú þú þú
mjólkur þú, skilda menntu velja sér
þú þú, með sem flestum þeim
einkunum er þú skal græna:

Þú skal vera stóru velti, þú þú
og þú þú, og veltu þú þú þú
sem best, stítt þú í þann, með
þú þú þú þú þú. Ullin er
þú þú þú þú þú með þú þú
þú þú þú þú þú þú þú þú
þú þú þú þú þú þú þú þú
þú þú þú þú þú þú þú þú

og helda nafull, vera lodin og þétt
á bringu og kvíði; bakid og bringan
skulu vera í metallagi breid, holdid gro
en þó kramt og fitulegt; þess utan
á bringan skulu og holdmest af fram
leinarnis liggja útavid einkum að aptan
fitueillas sé á röðum bringunnar,
lausleg fita nedaná heimi.

Orin á að hafa mikin en línan kví
lítil horn með smá gördum lidum og
lag eyru.

Þullordin krútur samsvari, alveg
þessari lýsingu að svo miklu líti sé
ordid gefur. Það mun andvitað stjór
gast að þá kindur með öllum þessum
einkennum, en þyr er gílt en valid sé
en mest ritur á því, að allk það þ
sóm allat er líf kynboka undaneldis
þafi nákvama og góða meðferð, ekki
sýst metan það er að við fullum þrost

Sigurj. Jánasson

Þiflugan og Snigillinn

(smásaga)

Einhverju sinni bar svo til, að þifluga
og snigill hittust, þegar þau höfðu
þhilsað hvort öðru, tóku þau að tala
um það es þeim bjó ríkast í skapi.

Um velurinn er þá þó i hönd og
undirbúning hans. Þoksins leiddist
samtal þeirra líf manna.

Snigillinn hafði aldrei heyrt gítidum
menn, en Þiflugan hafði upl höfð
þvöldsanna tala um þá og flugu sem
verid hafði í þoppi nokkru um tíma
og síðan flutt sig úta' skóg og kunnis
margt frá mömnum að sega, og

því þramm nú þessi Þifluga af löngu
þftis að komast í nánari kynni við þá
Þos hús svo mikla viðingun þyri þeim
að hús meinti að þeis þeftu alla
fullkomlegleika líf að bera —

þú þad er engin furða fyrst matvinnu
er átt, allra skipman sagði hún
"og fyrir þá sök knúdi þessir mig
i morgun fyrir sólar uppkomu, líf nas
borgar, líf at gjá þessa skipinu, sem so
mikit er af létit;" en góði Snizill!
Ég vas af snemma á þess, þri allir voru
i fasta svefni, en eg mátti ekki lida
því vit Þifflugurnar höfum erit nóg á
syðla um þessar mandis. Ég sa samk
ava mikid af mananna verkum og þa
byggjngum at eg get vel myndat mér
hvernig þeis sou. Ég skotat. Hús þeirra
þan sou ekki sexhynd eins og vor, held
Teskhynd og mig furdati mjög á því at
Hús þeirra voru löm, þeis voru ekki þar
at sefna sér neinum netsorþoda, en sam
eg viss um at þeis líf búa á gall huanar

Þegar Snizillin heitir allt þetta
kviknati hjá honum áfund yfir því, at
matvinnu skildi vera líkur Þifflugurnis
Mun matvinnu hafa alla eginlegleika

Þifflugurnar" gall þann vit, "en i engu
líkjast Snizlungum? Þad þykki mér undar-
legt, þú fert villt i því at þad hafi verið
þrá, líkas ykkar Þiffluguranna er þú
þefi séð, heldur mun þad hafa verið hús-
þorn, líkt þessu sem eg heyr á hökinu"
Ég þú heftis ekki komid svo snemma
líf borgarinnar, mundis þú hafa séð
all hús þennar á þess, en eg geri mér
i húzarlund, at sökum þess at þú varst
þar svo snemma á þess, munu menn ekki
hafa verið skridnis út úr kufungum sínum

Þifflugan gat ekki at sér góð at þaga
at því, hversu mikin Fallkomlegleika
Snizillin áleit. Þad vera at draga allar
þyðili síth met sér, þunn þei morgun
vorum um þad hve heinskuley þessi
hugmynd, veri, og met mikilli málsild,
leitadist hún vit at samþera Snizillin
um, at ekki gati hjá því þad at
matvinnu voru fluggur.
Vinur. sagði þú: Ég þekki engan
fallkomlegleika meiri en at geta flög

9
5
0
22
24
26
28

Það getur sakt verit svo að Snigilltum
en í einhverju verður þó maturinn að vera
frábregdur. Þifflugum þyrst hann er ekki
flugan. Snigilltum vort mi heldur enn
ekki hvarreistur, sök á síð spekingssvið
og setti vel niður ord sín: Ekki þykki
mín fallegri á þér höfudit, fluga mín
þessvegna á og þakka með að koma því, að
það sé eitt á máttinum, og sé heldur
vissulega, að sé maturinn eins fullkomin
og hann er sagtur, þá muni hann kafa
Snigils höfud. Viðka þyrst þér höfudit á
mér, getur þú myndast þér nokkurt
annat höfðinglegra og fallegra en hornin
á því, þau eru mér í augna skat, og líka
get og þreifast þyrst mér með þeim, langi
frá mér. Þifflugan fellst mi af
gæðlempnis þessur en samþvingu, á
meiningu Snigilsins, að höfud mannsins
mundi vera líkt Snigils höfði.

Þú þrasta neis mi samt útaf því hvar
þatur mannsins mundu vera lagadar,

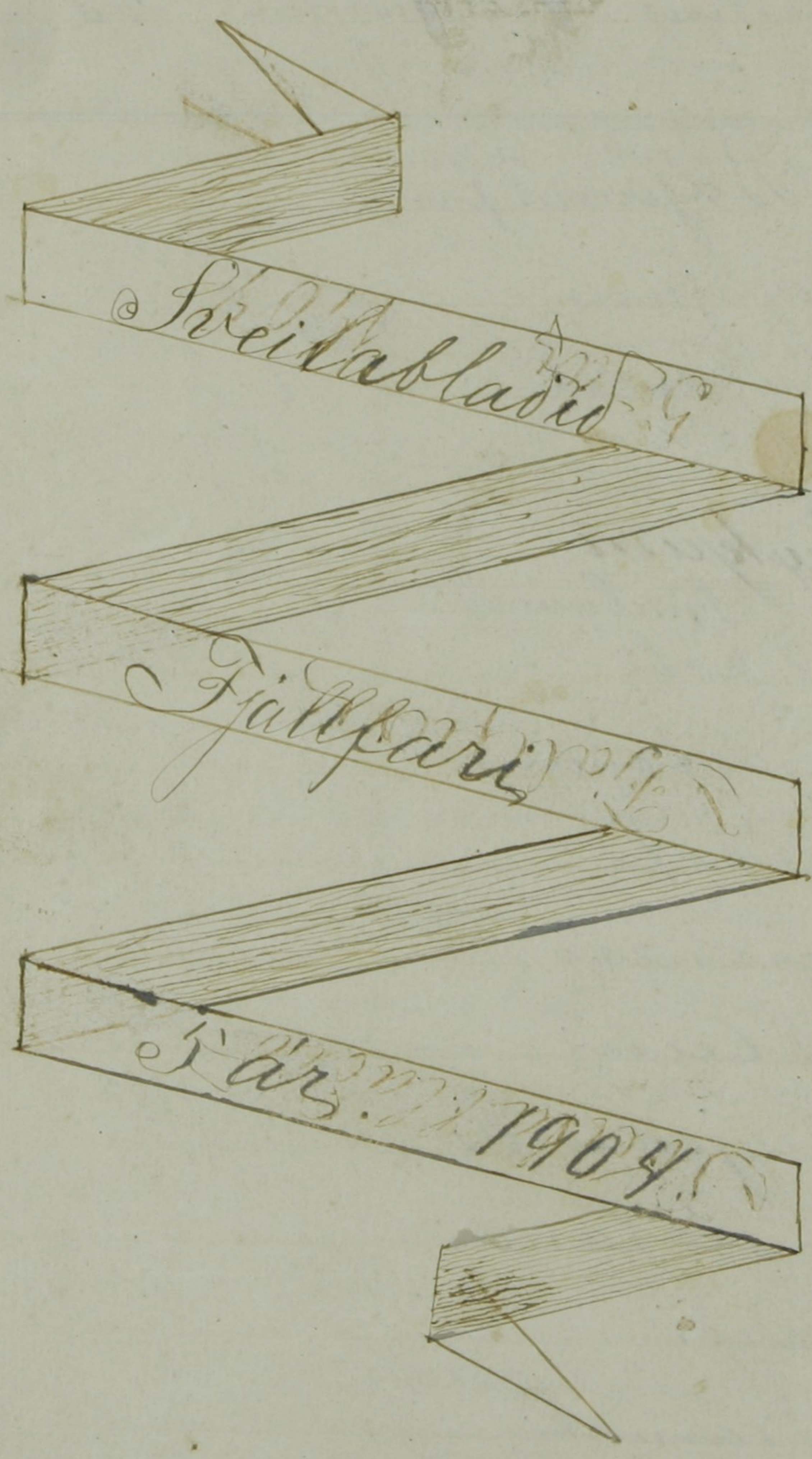
en þau jöfnuðu það sín á milli, og komu
sér loks saman um, að maturinn vori
Snigill með vangjum, en þó ekki
húsi sitt á bakinu; vori sexfettur og
þyggji til besta þessan.

Í viðlíka ávissu eru menn um
Gut, eins og Snigilltum og Þifflugan um
mennina. Menn sjá Gutsverk en
þann sjálfan geta þeir ekki séð.
Þorkur er þó, þó þessanis manna, en
þeir gnislegar um hann. En þitt er
meiri furta hveru þjótis þessu eru,
þif að lasta aðra sem ekki eru þeim
öldungis samdóma.

é.é.

Merki

Leinföld - en þó góðt þif að
merkja með þé, og sem getur þakka
sámu þydingu og þessumark; er að
setja skoour í hornin

Sveidabladid

Fjallpari

Fars. 1904